

bezwaarlijk. De kleine luiden waren al onthutst over de afzetting van Ds. Scharp, zou een zoo zichtbaar kenteeken van de staatkundige partij, die men aanhing, niet oorzaak worden van beroering? Zij willen er zich nog eens op bedenken en besluiten zich „provisioneel” te onderwerpen aan de beslissing der meerderheid. Op dit provisioneele besluit zijn zij nimmer teruggekomen.

Gelukkig ook maar, daardoor zijn zij er voor bewaard, in den toch al zoo duren tijd van Napoleon, zich nieuwe mantels en beffen te moeten aanschaffen.

Wat toch geschiedde?

In 1811 komt Napoleon het nieuw verworven deel van zijn rijk bezoeken. De Sous-Prefect is niet gerust op de houding der predikanten. Hij kent de oranjegezindheid van Ds. Scharp en weet ook wel, dat Ds. le Sage ten Broek in zak en asch zit over zijn „keezerij”; hij laat daarom Ds. Scharp bij zich komen en „waarschuwt” hem en zijne collega’s „vriendelijk zich te onthouden van zulke uitdrukkingen, welke den tegenwoordigen Staat der Publieke zaken in een al te donker en akelig licht plaatsen”. Mochten de heeren deze vriendelijke waarschuwing in den wind slaan, dan zouden zij door de politie onvriendelijk worden gecorrigeerd.

In de tweede plaats droeg hij hun op te zorgen, dat bij Napoleons aanstaande komst eenige predikanten aanwezig zouden zijn aan den ingang der Groote kerk, om den keizer behoorlijk binnen te leiden, zoo deze de kerk mocht willen bezichtigen.

Er was echter nog een derde punt, door de predikanten zeker niet verwacht, en dat betrof bef en mantel. De Sous-Prefect wist dat Napoleon, hoe eenvoudig gewoonlijk zelf ook gekleed, toch hield van staatsie. Had hij niet voor zijn kroning een fantasie-Romeinsch-keizersgewaad laten maken? Wat zou het nu echter zijn, als predikanten daar